

FELSŐKRISZTINÁVÁROSI

2006. ADVENT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

A plébánia új képviselőtestülete az eskütétel után

Andrejszki Katalin, Béres György, Csekő Imre, Csiszér Istvánné, Füredi Ivánné, Hajas György, Hernádi Tamás, Hornyik Henrik, Horváth Lászlóné, Jakab Péter, Kovács Ádám, Lukács Kriszta, Mubi András, Pécb Antal, Marosi Gabriella, Pongrácz Judit, Schimmer József, Seidl Fidél, Seidl Tibor, Szende Ákos, Szerdabelyi Csongor, Szerdabelyi Miklós, Vajna László, Tóth Zoltán

Új képviselőtestületet választott a **Számadás és köszönet** Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia hívó közössége. Az ünnepélyes eskütétel után, miközben az új testület már a jövő feladataira készül, néhány gondolat erejéig érdemes visszatekinteni az elmúlt öt év eredményeire, gondjaira, örömeire és fájdalmaira.

Két, országosan is meghirdetett kiemelkedő rendezvényünk – a *plébániai zsinat* és a *plébániai missziós napok* – plébániai közösségeink lelki megújulását valamint közvetlenül a belső misszionálást, közvetve a plébániához „lazán” kapcsolódók, a keresők megszólítását szolgálta.

(folytatás a 2. oldalon)

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.

(Számadás... folytatás az 1. oldalról)

Az itt szerzett tapasztalatokat – reményünk szerint – jól tudjuk kamatoztatni majd a jövő évi városmisszió alkalmával. Mindkét rendezvény megvalósításában a képviselőtestület tagjai nemcsak kezdeményezők, hanem szervezők és levezetők is voltak. Talán e rendezvények is hozzájárultak ahhoz, hogy *aktívabb lett plébániánk lelki élete*. Élő közösségeink vannak, újak születtek és a már meglévők megmaradtak. (Schola, Gitáros Együttes, imaközösségek, családcsoporthoz, ministránsok, karitás, Apor Vilmos Klub, stb.) E közösségekben is ott munkálkodott a képviselőtestület egy-két tagja. Javult a hívek közötti személyes kapcsolat. Ebben sokat segítettek az „9 órás agapé” és a

„Szállás keres a Szent Család”-körök, ugyan e területen még bőven akad tennivaló. Hitoktatóink áldozatos munkáját dicséri, hogy, bár, mint országosan általában, nálunk is kevés gyerek jár hittanra, de a nagy átlaghoz viszonyítva többen, és hittanosaink évek óta rendszeresen bekapcsolódnak a plébánia életébe is (hittanos misék, keresztutak, roráté, hittanversenyek, rajzkiállítás stb.). Más plébániához tartozóktól hallottam, hogy „a felsőkrisztinában nagy élet van”, ami bár biztosan túlzó, de jelenthet valamit.

A lelki élet mellett – a gazdasági és műszaki bizottság munkáját dicsérendő – *anyagi dolgokban is sikerült előbbre lépniünk*. E ciklus alatt elkészült a plébánia teljes belső felújítása, az ablakok nagy

részének cseréje, a fűtés és a telefonhálózat korszerűsítése, a templom liturgikus terének szépítése, a Mária-kegyeleti hely kialakítása, a sokak által hiányolt zászlók helyének kiválasztása és ízléses kialakítása. Létrejött a plébánia honlapja is, ami – bár a személyes kapcsolatot nem pótolhatja –, de javíthat az információ átadásában.

A fenti, koránt sem teljes felsorolásból is látszik, hogy sok terv, ötlet, elképzelés megvalósult, de azok, akik rendszeresen „együtt élnek” a plébániával, látják azokat a hibákat, hiányosságokat is, amelyek kijavítása, pótolása immár az új képviselőtestület irányításával és munkájával történhet meg.

(folytatás a 3. oldalon)

Reményt és jövőt adok nektek!

Immár hetedik éve, hogy a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia minden esztendőben egy-egy konkrét, a társadalom számára fontos keresztény értékre összpontosító üzenettel lép a nyilvánosság elé. A kommunikációs programok célja, hogy párbeszédet kezdeményezzenek az Egyházhöz kevésbé kötődő jóakarató emberekkel.

A Magyar Katolikus Egyház ez évi kommunikációs programjával azt akarja tudatosítani, hogy az emberi élet érték titok, Isten ajándéka, amit tisztelni, becsülni, védeni kell. Az élet védelme olyan kérdés, amelyben az Egyháznak is komoly feladata van. A program célja, hogy a fiatalok szemléletét alakítsa: a születendő gyermekek elfogadására és szerető, biztonságos környezetben való felnevelésére bátorítsa őket. A kommunikációs program elsősorban azokat igyekszik megszólítani, akik nem állnak közel az Egyházhöz, de vár-

ják az útba igazítást a gyermekvállalás kérdéseiben.

A kommunikációs program plakátja által megjelenített *igen az életre* természetes, Istentől kapott tulajdonsága minden embernek. Az üzenet lényege, hogy a gyermek mással nem pótolható örömforrás a szülőknek, és létével teljesebbé teszi az őt elfogadók életét is.

Az emberi élet értékének, védelmének és a Teremtőtől kapott biztonságának gondolatát jeleníti meg a plakáton lévő szentírási idézet, amely a 2007-es budapesti

városmisszió mottója is: „Reményt és jövőt adok nektek” (Jer 29,11).

Ha ránézünk a plakátra, nem tudunk kitérni a kisgyerek tekintete elől. Ránk van utalva, mindenben segítségünkre szorul, de nem a félelem, hanem a teljes bizalom olvasható ki szeméből. Úgy néz ránk, ahogy talán mi néznénk Istenre, ha szembetalálkoznánk vele. Számára mi vagyunk a *minden*. Ebben a gyermekben maga az *ember* néz ránk, aki létével dicséri reményt és jövőt adó Teremtőt.

(Számadás... folytatás a 2. oldalról)

Amikor így visszatekintünk és eredményeinket számba vesszük, kegyelettel, szeretettel és hálával emlékezünk néhai Takács Laci barátunkra, aki több cikluson át volt a képviselőtestület tagja. Csendes, kedves, de mindig aktív, mindenre odafigyelő személye nem csak és nem elsősorban a mindmáig pótolhatatlan munkája miatt hiányzik mindannyiunknak.

Köszönettel gondolunk Rajkai János sekrestyésünkre is. Szomo-

rúan, de indokait megértve vettük tudomásul, hogy a család érdekeit szem előtt tartva, megvált közösségünkötől, s kívánunk neki sok sikert további életéhez.

Végezetül az utolsó szó legyen még a köszöneté. Köszönjük a „leköszönt” testület tagjainak áldozatos munkáját. Azoknak is, akik az új testületben folytatják azt s azoknak is, akik különböző okok miatt nem tagjai az újjáalakult testületnek. Reméljük, hogy ők a plébánia életében továbbra is

ugyanolyan lelkesedéssel és aktivitással vesznek majd részt, mint eddig tették. Úgy gondolom, nekik név szerint külön is jár a köszönet: Babics Balázs, Borosnyai Annamária, Érsek László, Hatrmann Tivadarné, Hauser Balázs, Hauser Péter, Kazatsay Imre, Madocsay Ákos, Müller Ferenc, Ritvay Zoltán, Sapszonné Homonnay Márta, Szauer Tibor és Tőkés Mária Tünde.

Köszönjük.

Béres György

Mi is ott voltunk . . .

Felsőpetényben, a Mindszenty-emléknapon

Az 56-os forradalmunkra emlékező országos ünneppsorozat egyik igen meghatározó és erőteljes adó eseményének voltunk résztvevői október 29-én Felsőpetényben, melyet abból az alkalomból rendeztek, hogy a házi őrizetben lévő bíboros-hercegprímást 50 évvel ezelőtt szabadították ki a rétsági katonák az ebben a kis nógrádi faluban lévő Almássy-kastélyból. Bár annak idején több hónapig Grósz József kalocsai érseket is itt őrizték, egymással nem beszélhettek, így mai szemmel már-már komikusnak találhatjuk azt az egyetlen esetet, amikor az előtérben kártyázó ÁVO-sok jelenlétében összetalálkozáskor Mindszenty ráköszönt: „Érsek testvérem is Petényben időzik?”

Nos, a mostani megemlékezésen meglehetősen sokan „időztünk” Felsőpetényben. A falu temploma ezúttal is szűknek bizonyult, úgyhogy az ünnepi szentmisét – melyet *Juliusz Janusz* apostoli nuncius, *Erdő Péter* bíboros-prímás, valamint *Kiss-Rigó László* és *Varga Lajos* püspökök több pap társukkal közösen celebráltak – sokan csak az utcai kivetítő közvetítésével tudtuk követni. Ráadásul áztunk is, fáztunk is, hiszen a szél a mise közben még az esernyőket is kifordította. Mégis, sokan úgy éreztük, hogy az erre a napra időzített mostoha időjárás az elődeink által megszervezett nehéz sors mai hívek által vállalható szimbóluma, amely így, mint külön kegyelmi

ajándék, egyúttal a hercegprímás által ötven-hatvan évvel ezelőtt olyannyira remélt lelki megújulás katalizátorává vált. Hogy a lelki megújulás eszménye ma is eleven, azt az ezen a szép ünnepen megjelent emlékezők-imádkozók nagy száma is bizonyította. Amerikából például kifejezetten erre az alkalomra utazott haza a Mindszentyt a rétsági laktanyába menekítő páncélos osztag egyik tagja, *Kiss Antal*. Elmondása szerint, mikor a bíborost Rétságra szállították, felettese, a később kivégzett *Pálincás (Pallavicini) Antal* őrnagy szobájában ő vetette meg a másnap Budapestre felutazó hercegprímás ágát. Más „bűne” nem volt, mégis „disszidálnia” kellett. Legtöbbünknek persze nincs semmiféle személyes emlékünknél Mindszentyről, így különösen tanúságosnak bizonyult a faluban lévő két, a templom ill. a kastély falán elhelyezett emléktábla megtekintése ill. az utóbbi megkoszorúzása, valamint a ballassagyarmati plébániatemplom falán nemrég felavatott Mindszenty-szobor megtekintése (Ez utóbbi *Párkányi Raáb Ferenc* alkotása).

Szende Ákos

Képviselőtestületi ki kicsoda

Béres György

Ötvenhét éves vagyok. Nyomdaipari mérnöki és műszaki tanári végzettségem van. Feleségem, „Béres Zsófi néni” a Pannonia Sacra iskola tanára. Három gyermekünk közül *Orsolva* szociológus, *András* orvosnak tanul, *Borbála* pedig még a pályaválasztás előtti hezitálás időszakát éli. Huszonkét éve kötődünk plébániához. A képviselőtestületbe először az általam igen tisztelt korábbi elnök, *Tborday Lajos* bácsi felkérése és ajánlása alapján kerültem be, s a mostani lesz a harmadik ciklus, amelyet e közösségben töltök. Véleményem szerint a képviselőtestületnek egyre nagyobb feladata és felelőssége lesz a plébánia életének alakításában. Fokozottabban kell papjainkat nemcsak tanácsadással, de a mindennapok feladatainak megoldásában való aktív, tevékeny részvétellel, a plébániai közösségek támogatásával segíteni, tehermentesíteni. Ennek tudatában vállaltam a jelöltséget s igyekszem, hogy a megújuló testület hasznos tagja legyek.

Csiszér Istvánné Éva

Ötgyerekes családból érkeztem negyven éve Gyergyószentmiklósról a Felső-krisztinavárosi Plébánia szomszédságába. Testnevelő tanár vagyok harminchárom éve a közeli iskolában. Nehéz volt a beilleszkedés, de gyermekeim születése után egyre több ismerősre, baráttra találtam munkahelyi és egyházi közösségekben.

Hálás vagyok *Márton atyának*, aki az Oltáregylet megszervezésével és vezetésével megbízott. Úgy érzem, ez az „igen” egyre jobban erősít hitemben. A baráti körből hívtam meg munkatársaimat, akikkel közel hat éve együtt munkálkodunk. Később csatlakoztak újabb tagok, de még mindig szeretettel várunk további munkatársakat. Feladatunk az Oltárszentség tisztelete, a szentségimádásokon való részvétel, szentórák megszervezése, az egyházi ruhák karbantartása. Bekapcsolódunk a Rózsafüzértársulat és a Karitás csoport munkájába is. Közös tevékenykedünk az egyházközségi rendezvényeken: búcsú, ökumenikus imahét, októberi rózsafüzér, elsőáldozók agapéja, stb. Képviselőtestületi tagként továbbra is ezeket a tevékenységeket szeretném folytatni.

Füredi Ivánné

Nyugdíjas vagyok. Férjemmel a XII. ker. Diana közben lakunk. Két fiam és négy unokám van. Eredeti végzettségem épületgépész, majd elvégeztem a Hittudományi Akadémia Levelező Tagozatát és diplomát szereztem a Katolikus Társadalomtudományi Akadémián, karitás szociális munkás szakon. Plébániánkon tíz éve vezetem a Karitás csoportot és az Apor Vilmos Idősek Klubját. Továbbra is ezekben szeretnék tevékenykedni és szeretettel várom tette kész munkatársak jelentkezését.

Hajas György

Feleségemmel a felsőkrisztinavárosi plébániatemplomban házasodtunk össze 1979-ben, azóta is folyamatosan kerületi lakosok vagyunk. Feleségem elsőáldozó is már ugyanitt volt. Három gyermekünk van; Veronika (25) építész műegyetemi hallgató, Gergely (24) gépész műegyetemi hallgató, Franciska (19) idegenforgalmi főiskolai hallgató.

Családommal együtt szívesen folyunk bele az egyházközség közösségi programjaiba, több zárandokúton és szervezett kiránduláson is jártunk. Úgy érzem, elsősorban gazdasági és szervező jellegű munkák végzését tudnám a legeredményesebben ellátni. A budapesti Közgazdasági Egyetemet végeztem, két felsőfokú nyelvvizsgám van. Külkereskedelmi üzletkötőként dolgoztam 1975-1992-ig. 1992-97 között – családommal együtt – németországi kiküldetésben tevékenykedtem, mint export irodavezető. Most saját cégemnél dolgozom hasonló területen.

Muhi András

1977-ben születtem. Gyermekkorom óta a Felsőkrisztinába járok misére. 12 évig voltam a cserkészcsapat tagja. Nagyon sok mindent köszönhetek ennek a templomi közösségnek. Több mint hat éve a Concord Nyelviksolóban dolgozom tanfolyamszervezőként és vezetem a cég fordítási üzletágát. Véleményem szerint a képviselőtestület tagjaként az egyik legfontosabb feladatunk, hogy megteremtjük templomunk körül azt a légkört, amelyben fiatalok és öregek egyformán otthon érzik magukat. Ennek szellemében igyekszem végezni majd a munkámat.

**Horváth Lászlóné,
Horváth Anna**

Közel negyven éve lakom a plébánia területén. Két felnőtt gyermekem és négy unokám van. Aktív nyugdíjasként jelenleg is dolgozom. Tizenöt éve a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia gazdasági vezetője vagyok. Az egyházközség életében gyermekeim ministránsává válassza óta veszek részt aktívabban, Nagy Imre plébános úr működése alatt kerültem be a képviselőtestületbe. Azóta is próbálok szerény tehetséggel és lehetőségeimmel az egyházközség feladataiban részt venni, elsősorban a gazdasági ügyek intézésével, tanácsadással foglalkozom.

Kovács Ádám

Okleveles gépészmérnök vagyok. A diploma megszerzése óta a Műegyetemen tanítok mechanikát gépészmérnök hallgatóknak. Nős vagyok, feleségem Bende Margit és van egy gyermekünk, Marci, aki jelenleg nyolcadik osztályos általános iskolás tanuló. A plébániához 28 éve kötődöm. Tizenkét évig laktunk a területén, majd többszöri költözés után Érden kötöttünk ki. Ez azonban nem változtatott azon, hogy megszakítás nélkül ide járunk szentmisére, házaspárunk és ide tartozónak érezzük magunkat Marci fiam itt hittanos, ministráns és cserkész. A képviselőtestületnek két ciklus óta vagyok tagja, az utóbbi időben a gazdasági bizottság tagjaként az adófizetők számítógépes nyilvántartását tartom karban. Továbbra is szívesen vállalom ezt a feladatot.

Lukách Krisztina

Közgazdász és hitoktató vagyok. Már keresztvíz alá is ebben a templomban tartottak. A képviselőtestületben a negyedik ciklusomat kezdem, hittant 1989 óta tanítok. Továbbra is elsősorban ezzel a területtel szeretnék foglalkozni annak érdekében, hogy plébániánkon a hittan ne csak sokadik különóra legyen, hanem keresztény életre nevelő közösség. Foglalkozásomból, képzettségemből adódóan pedig a másik terület, amelyre nagyobb figyelmet kívánok fordítani: a pályázati lehetőségek minél jobb kihasználása, hiszen közösségeink életét, programjaink szervezését jelentősen megkönnyítenék az elnyerhető támogatások. A Felsőkrisztina szerkesztésében is tevékenykedem.

Jakab Péter

Mezőtúron születtem 1984-ben, 1988-tól élek szüleimmel és testvéremmel Budapesten, 2004-ben bérálltam. Nagy örömmel szolgál, hogy hatodik éve énekelhetek a Schola tenor szólóamban, szolgálva a vasárnapi szentmiseken, vesperásokon, évközi áhítatokon énekel, felolvasással. Lukách Krisztinával idén negyedszer hirdethetjük meg a hittanosok feladatmegoldó versenyét; az Apor Vilmos-pályázat és a Kapisztrán-megemlékezés a Várban a fiatalok és a felnőttek szép közös programjaként valósulhatott meg. Pár éve rendszeresen írok a Felsőkrisztina újságba is.

Történelmet és művészettörténetet tanulok négy éve az ELTE-n bölcsész és tanár szakos hallgatóként: elsősorban egyháztörténettel és a kései középkor művelődéstörténetével foglalkozom, s az idei évtől demonstrátori feladataim is vannak. Szívesen kapcsolodom be a Katolikus Egyetemi Lelkészség programjaiba is, Pákozdi István atya csoportjával jutottam el a kölni ifjúsági világtalálkozóra, amely nagyon sokat adott hitemhez, világszemléletemhez.

Képviselőként fontos feladatnak tartom a Szent Erzsébet-év és a Városmisszió méltó, tartalmas megünneplésének előkészítését, a plébániai könyvtár megszervezését s a kapcsolat tartását közösségünk aprajával-nagyjával, akik remélem, megtisztelnék bizalmukkal az elkövetkező években.

Hernády Tamás

Budapesten születtem 1958-ban. Eredeti szakmám út- és hídépítő technikus, de immár nyolc éve a Magyar Máltai Szeretetszolgálat munkatársa vagyok. Feleségem, Szemere Rita némettanár. Hat gyermekünk van. 1986 óta élek az egyházközség területén, gyermekeim születésével és növekedésével együtt fokozatosan kapcsolódtam be a plébániai közösség életébe. Mindig fontosnak tartottam, hogy családom szorosan kötődjön az egyházközséghez és annak életében tevékeny részt vállaljon. Feleséggel részt veszünk a plébániai jegyesoktatásban és tagjai vagyunk az egyik plébániai házascsoportnak. Dolgoztam már az építőiparban, önkormányzati köztisztviselőként. A jelenlegi munkám a szociális szférához köt. Képviselőként szeretném eddig szerzett tudásommal az egyházközség műszaki és szociális munkáját segíteni.

Péché Antal

Gimnáziumi tanulmányaimat a Budapesti Piarista Gimnáziumban végeztem. A Budapesti Műszaki Egyetemen szereztem villamosmérnöki diplomát. Műszeripari és számítástechnikai kutatóintézetekben fejlesztési és üzemeltetési munkakörökben dolgoztam, később másolóstechnikával foglalkozó multinacionális cégek hazai leányvállalatainál töltöttem be kereskedelmi és vezetői állásokat. Négy gyermekünk és 15 unokánk van. Szüleim már 1939 óta kapcsolatban voltak a plébániával, mi 1989 óta lakunk a környéken, és azóta már három gyermekünk - Olívia, Boldizsár, Dorka, és családjuk, a Seidl, a Szmracsányi és a Pigler család - is a plébánia közösségéhez tartozik. (Balázs fiunk és családja az Istenhegyi Szt. László Plébánia vonzáskörében van.) Nyugdíjazásom óta különböző fordítási munkákat végzek, és - feleségemmel, Szmracsányi Zitával együtt - gyerekeink, unokáink körül igyekszem hasznos tennivalókat végezni, ezen kívül heti egy alkalommal irodai szolgálatot teljesítek a plébániahivatalban. Nagy megtiszteltetésnek tekintem az egyházközségi képviselői testületi tagságot, és igyekszem megtalálni azt a feladatkört, ahol a legnagyobb szükség lehet a munkámra.

Pongrátz Judit

Három évtizede vagyok az egyházközség tagja. Tizenöt évvel ezelőtt két akkori képviselőnk – *Pattantyús Erzsébet* néni és *Takács László* – rábeszélésének engedve kezdtem kisebb feladatokat vállalni. Sajnos, ők már nincsenek köztünk, de aktivitásom megmaradt. Megmaradt, mert örömet szerzett, hogy sokaknak tudtam segíteni, és nekem is sokan segítettek. Most harmadszor tiszteltek meg azzal, hogy a képviselőtestület tagja lehetek. Remélem, továbbra is meg tudok felelni a megbízatásnak, hiszen szeretettel teszem, és örömet okoz.

Seidl Fidél

Negyven éve lakom az egyházközség területén, ebből több mint húsz éve nyugdíjasként. Feleségem tizenkét évvel ezelőtti halála óta besegítek a plébánia munkájába. Még *Nagy Imre* atya idejében lettem az egyházközségi képviselőtestület tagja, ahol a templomatyá tisztségét töltöttem be. Bizonyára sokan ismernek. A plébánia irodában főleg az urnatemetővel kapcsolatos nyilvántartásnak vagyok a felelős. Ameddig korom és egészségem engedi, szívesen részt veszek a testület munkájában. Két gyermekem, három unokám, három testvérem, kiterjedt rokonságom, valamint az egyházközség és hívei teszik teljessé életemet. Szeretném, ha a Mindenható még adna erőt a további munkálkodáshoz. Szívesen és szeretettel teszem.

Szerdahelyi Csongor

Második ciklusomat kezdem a plébániai képviselőtestületben. Jövőre lép tizedik évfolyamába a Felsőkrisztina, amelyet néhány lelkes munkatárssal nagyjából rendszeresen sikerül megjelentetnünk. Szervezem az évente hat alkalommal, külső előadóval megrendezett Felsőkrisztina Kör estjeit. 1979-ben nősültem, és abban az évben költöztem a plébánia területére. Feleségem, *Szuchy Gabriella* és öt gyermekem erősítették, és hárman ma is erősítik a Schola különböző szövegeit és az oltárszolgálatban is általában elég kitartóknak bizonyultak. Magam a Schola pártoló tagja vagyok, segítem őket, amiben tudom, például záróbeszédet szervezek vagy viszem a kottatartót, fényképezem őket. Feleségemmel tagjai vagyunk az egyik plébániai családcsoportnak. Nagylányom jóvoltából már három szép unokával is dicsekedhetek. Szeretem templomunkat, plébániai közösségünket, amelynek családom igen sokat köszönhet. Meggyőződésem, hogy jócskán van még kihasználatlan lehetőség a plébániai élet felpezsdítésére, tehát lesz dolga a most munkába kezdő képviselőtestületnek is. Bölcsész diplomám van, újságíróként, illetve jelenleg sajtófőnökként dolgozom.

Tóth Zoltán

Programozó matematikusként végeztem; egy amerikai számítástechnikai cégnél dolgozom. Kilenc éve lakom a plébánia területén. Feleségem magyar-német szakos tanár, három gyermekem van. Az egyházközség életében a *Család csoport* szervezésében, a fiatal házaspárok, családok összetartásában szeretnék munkát kifejtetni. Fontosnak tartom, hogy a kisgyerekes szülők ne csak a vasárnapi szentmise után találkozzanak, hanem más alkalmakkor is legyen módjuk a plébániánk köré szerveződő találkozásokra.

Szerdahelyi Miklós

Furcsa érzés belenőni a feladatokba. Kívülről nézve sok minden magától értetődő: „Egy fiatal, aki sokat mutatkozik a templom körül, részt vesz ebben, abban, úgy tűnik, lelkesen vállal feladatokat, és ha meglesz hozzá a kora, akkor majd bekerül a képviselő testületbe

is, ahogyan az előző generáció fiataljai is.” Senki nem lepődik meg, sőt talán természetes is. Higgyék el, én viszont nagyon meglepődtem és csöppet sem érzem természetesnek sem azt, hogy jelölt lettem, sem azt hogy megválasztottak. Szerintem, ez egyszerűen nem következik az eddigiekből, én nem készültem rá. Az ötlet, mint azt sejtetik, kívülről érkezett, és én először viccnek gondoltam. Végül, a dékánokkal együtt elhatároztuk, hogy mind jelöltetjük magunkat, (azaz egymást) és akkor páran talán bekerülhetünk a testületbe. Nem akarom tagadni, hogy volt mindennek egy játékos oldala is. Végül úgy alakult, hogy most kénytelen vagyok komolyan venni, amit vállaltam, ugyanis bizalmat kaptam. És számoltam azért ezzel a lehetőséggel is! És végül pár szó magamról: 22 éves egyetemi hallgató vagyok, a Keresztény Élet hetilapba írogatok, hogy egy kis mellékesre szert tegyek. A plébánián jelenleg is gitározom, énekelek a Scholában, és ötödik éve vezetem *Gémes Almával* együtt a Boldog Batthyány-Strattmann László ministráns kollégiumot. Céлом egyelőre nem más, mint hogy ezeket a tevékenységeket képviseljem és segítsen a plébános urat munkájában.

V. Andrejszki Kati

Bőrműves népművész vagyok, a Népművészet Ifjú Mestere.

Férjem, *Várallyay György*, orvos. Hét gyermekünk van és 28 éve élünk itt. Lelkes Schola-tag vagyok. A plébánia jövőjét is a hasonló, erős, egymást szerető és tisztelő közösségek csoportjaiban látom.

Vajna László

A plébánia területén élek születésem óta. Okleveles villamosmérnök vagyok, számítógépes adatkommunikációs rendszermérnök és rendszergazda a foglalkozásom. Harminchét éve vagyok ifjúsági nevelő a plébánián (ministráns, dékán, cserkész, cserkésztsízt). 1991-től vagyok a plébánián működő cserkészcsapat parancsnoka. A XII. kerületi cserkészcsapatokat is én fogom össze, mint megválasztott elnök. Feleségem, született *Binzberger Ági* szintén a plébánia területéről való. 28 éve kötöttük össze a sorsunkat. Három gyerekünk van, 19, 21, 27 évesek lesznek nemsokára. *Balázs* majdnem végzett biológus, *Miklós* harmadéves egyetemista a BME informatika karán, *Rita* most próbálkozik bejutni pszichológus egyetemi képzésre. Párom idegenforgalmi oklevéllel rendelkezik, de most inkább szociális dolgokkal foglalkozik. A képviselőtestületnek az előző ciklusban is tagja voltam.

Seidl Tibor

Negyvennégy éves családapa vagyok. Tizenhét éves házassággal a hátunk mögött hitvesemmel, *Pécb Olivíá*, francia-német szakos tanárral gyermekeink mellett ma már az utánunk következő, fiatalabb plébániai generációkkal is foglalkozunk. Három fiunk, *Krisztián* (16), *Domokos* (11) és *Máté* (9) már ministrálnak, aktívan részt vesznek a plébánia fiatalságának életében, *Ágota* (5) lányunk még csak ismerkedik a közösségi élettel. Amióta az eszemet tudom, a Felsőkrisztina templom volt „a templom”, ahova jártam, ebből csak házasságunk első néhány éve volt kivétel, amikor Óbudán laktunk. Családjaink, szüleink és nagyszüleink kötődése a plébániához meghatározta a mi életünket is. Munkahelyem nemzetközi hírrel rendelkező, ám ennek ellenére magyar vállalkozás, ahol kicsit a hobbi és a szakma találkozott, a számítástechnika és az építészet. Valós hobbi azonban a zene, a vitorlázás és a szabad világljárás, akár gyerekekkel, akár feleséggel kettesben.

GITÁROS SAROK

A Gitáros Együttes sok szeretettel várja mindazokat a fiatalokat, akik énekükkel és hangszerükkel szeretnék segíteni az együttes munkáját. Jelentkezni a vasárnapi 5 órás mise után lehet *Hatvani Istvánnál*, illetve a próbákon, szerdán 20:15-től illetve vasárnap 15:15-től.

A Gitáros Együttes sok szeretettel meghívja Önt és családját a december 17-én 19 órakor tartandó adventi áhítatára. Aznap a gitáros mise rendhagyó módon 18 órakor lesz.

A Gitáros Együttes jubileumi CD-je még kapható a vasárnapi 5-ös gitáros misék után az együttes tagjainál.

Argentínában, tanulóként (2.)

Már néhány héttel Argentínába érkezésem után felvettem a kapcsolatot az argentinai magyarokkal, akik meghívtak magukhoz Buenos Airesbe. December 3-án érkeztem meg a fővárosba, megismerkedtem argentinai honfitársainkkal. Saját cserkészcsapatuk, néptánc együttesük, havi lapjuk – Argentínai Magyar Hírlap – hétvégi iskolájuk van, és igen aktív közösségi életet élnek.

Másnap már mentem is tovább délre, a Chubut tartománybeli Puerto Madrynba, amely kb. 2.500 km-re van Tucumántól. Puerto Madrynban szintén argentinai magyaroknál szálltam meg. Ők első nap megmutatták nekem a várost, amely 70 ezer lakosú, és fontos kikötője és gyárai vannak, emellett igen jelentős idegenforgalmi központ is, mert innen indulnak a turista buszok a 300 km-re levő Valdés-félszigetre, ahova én is elutaztam másnap. Itt láttam fókákat, kardszárnyú delfineket, tatút, lámát és egyéb állatokat. Harmadnap Punta Tombóba utaztam, a világ egyik legnagyobb pingvin kolóniájához, ahol egymillió pingvin él. Sétálhattam a pingvinek között, érdekes felvételeket készítettem róluk, majd délután Gaimanban jártunk, egy walesi alapítású városban, ahol teáztunk és walesi süteményeket ettünk, majd később a Trelew-beli Dinoszaurusz Múzeumba is eljutottam. Negyedik nap már indultam is vissza Buenos Airesbe.

Buenos Airesben éppen aznap, amikor visszaérkeztem, tartották a nagy karácsonyi vásárt a Magyar Házban. Mindenféle hímzett terítők, festett tányérok, ételkülönlegességek voltak kaphatók, valamint a fiatalok táncos bemutatót is tartottak. A következő napokban a 13 milliós város látványosságaiban gyönyörködtem.

December 20-án érkeztem vissza a családomhoz Tucumánba, hogy

együtt készülhessünk a karácsonyra, amelyet 40 fok melegben ünepeztünk. Különös volt karácsonyozni, hideg és igazi fenyőfa nélkül. A karácsonyi mise szép volt, de ministránsok nélkül, mert Argentínában nem létezik a ministráns fogalma abban az értelemben, ahogy Magyarországon. Ott mindig beugrik valamelyik hívó és segít a papnak, de nincs úgy ministránkszövetség, ministránsgyűlések, táborok, sőt még ministránsruhájuk sem, mint a mi plébániánkon.

Márciustól elkezdődtek egyetemi tanulmányaim. A domonkos rend Aquinoi Szent Tamásról nevezett egyetemére iratkoztam be, politikatudományt hallgattam. Sok diákkal kerültem kapcsolatba, mert mindenki érdeklődött irántam, hiszen nem gyakran fordulnak meg külföldiek az egyetemen.

Az egyetem egybeépült a domonkos rend bazilikájával, így a diá-

koknak lehetőségük van bármikor átsétálni a templomba. Itt található a domonkos rendház is. Jelenleg 5 kispap és 10 már felszentelt szerzetes él itt.

A húsvéti keresztutat Córdobaban néztem meg. A körmenet két órás gyaloglásból állt, amelynek során elhaladtunk a város legjelentősebb terein. A keresztút szereplői korhű ruhát viseltek, voltak lovas római katonák, gyerekek és nők, akik sírtak, és a Jézust megszemélyesítő férfi cipelte a keresztet, töviskoszorúval a fején. Minden állomásnál bemutatták az oda illő részt, majd az utolsó állomásnál – Córdoba főterén, a katedrális oldalában – keresztre feszítették „Jézust”.

Májusban eljutottam a Tucumántól északra lévő Salta és Jujuy tartományokba is. Láthattam ezeréves indián erődöt, ami máig is épen áll, kaktuszfából készült 350 éves templomot, Argentína legdíszesebb katedrálisát. 4000 méteres hegyekben igazi indiánokkal beszélhettem, a híres 7 színű hegyet is megcsodálhattam.

Az év folyamán különféle tucumáni gimnáziumokba vittek el. Ilyenkor az adott gimnázium nagy előadótermében meséltem a Magyarországról és argentinai élményeimről.

Az utolsó néhány hónapra alakult ki igazán jó viszony a többi külföldi diákkal. Együtt jártunk szórakozni. Megtanultuk a világhírű argentin tangó alaplépéseit is.

Az utolsó hét a búcsúzkodással telt: elbúcsúztunk a barátoktól, osztálytársaktól, a többi külfölditől és az argentin családomtól, akiket nagyon megszerettem.

Július 13-án elhagytam Argentínát, ahol – megtanulva a spanyol nyelvet – egy csodálatos évet tölthettem el.

Horváth Botond

A Szent Asszony festője

A Szent Erzsébet-émlékében remélhetőleg még többet találkozunk világhírű szentünk ábrázolásaival reprodukciókon, eredetiben. Erzsébet évszázados ikonográfiája – *Simone Martinótól Prokop Péterig* –, amely térben és időben átfogja Európát, a szent széleskörű tiszteletét is bizonyítja. Az újkori magyar történeti festészet kiemelkedő darabjai *Liezen-Mayer Sándor* Erzsébetet ábrázoló vásznai, amelyekből kettőt a Magyar Nemzeti Galériában, egyet az Esztergomi Keresztény Múzeumban tekinthetünk meg.

Alkotójuk, *Liezen-Mayer Sándor* (1839-1898) Győrben született, tehetségének köszönhetően éveken át a XIX. századi európai képzőművészet élvonalbeli iskoláiban, Stuttgartban és Münchenben tanult. Jelentős pályázatok és megbízások (köztük *Ferenc József* portréjának megfestése) után 1880-tól a stuttgarti Képzőművészeti Akadémián oktatott, 1883-tól pedig haláláig a történeti festészet tanszékvezető professzora volt Münchenben. Bár hazánkban támogatói között tudhatta *Simor János* esztergomi és *Haynald Lajos* kalocsai bíborosokat, művei itthon nem váltottak ki különösebb visszhangot. Tehetségét elismerték a kritikusok, de gyakran még azt is vitatták, mennyiben tartozik a hazai festészethez életműve, amely német területen bontakozott ki a maga teljességében.

Ha szemügyre vesszük a képek bensőséges, lírai hangvételét, a témához való közelítést, a fentebbi felvetésre röviden azt válaszolhatjuk: a legteljesebb mértékben. *Liezen-Mayer* előszeretettel ábrázolt történelmi és irodalmi hősnőket (*Kotromatics Erzsébet* és *Anjou Mária*, *I. Erzsébet*, *Faust Margitja*), de legkvalitásosabb alkotásai kétségtelesen a *Szent Erzsébetet* ábrázoló olajfestmények. Már 1863-ban készített egy vázlatot, amelyen a halott Erzsébetre a német-római császár maga

helyezi rá saját koronáját. Az 1880-as években viszont két képet is készített egyazon témáról: a szent életű magyar királylány a gyermekét ölében tartó koldusasszonyra teríti palástját.

A Galériában lévő változat rendkívül fiatal Erzsébetet ábrázol: a betlehemi körülményeket idéző környezetben szinte vakító a szőkecopfos, türkizkék ruhás magyar hercegisasszony hermelinpalástja, amelyet szelíden, együttérzőn, óvón készül a földön ülő asszony köré teríteni. Színvilágában talán ennél a képnél is megkapóbb az esztergomi változat, amelyben téli tájba helyezte a jelenetet. A rongyokba burkolózott, didergő asszony elé a vörös ruhát viselő Erzsébet alakja magasodik.

A képeken a festő – igazodva ezzel a korabeli ábrázolásmódhoz is – glória nélkül jeleníti meg Erzsébetet. Nem fenségességével, életszentségével akar hatni a szemlélőre, hanem egy kiragadott, irgalmas cselekedettel. Ez a példaadó szeretet valamilyen európai keresztény közös öröksége. Nem a rózsává változott kenyér legendája: ez a valós, irgalmas gondoskodás a szent életművének lényege, amelyből mi is meríthetünk karácsonyhoz közeledve.

Jakab Péter

Hétköznapi is ministránsok

Plébániánk pár tucatnyi napi áldozója minden bizonnal észre vette már, hogy mostanában nemigen marad hétköznapi esti mise oltárszolgák nélkül. Reméljük, hogy ez az eredmény megmarad a jövőben is! A bizakodásra minden okunk megvan, hiszen plébániánkon sokszorta több ministráns végez szolgálatot, mint más hasonló lélekszámú plébániánkon, hála a plébániánkon évtizedek óta folyamatosan működő ministráns szemináriumoknak.

A ministránsok létszáma talán sohasem jelentett gondot a Felsőkrisztinában, ha, mondjuk, az éjféle miséről volt szó vagy a nagyszombati szertartásról. Ám a hétköznapi esteiken nem látszott meg ez a lelkesedés, pedig – jogos a felvetés – a rendszeres szolgálat az igazi szolgálat. Ugyancsak jogos számon kérni rajtunk, ministránsokon, hogy vajon a vasárnapi miseszolgálaton kívül, a sok különóra mellett – melyek nyilván fontosak, – jut-e idő legalább egy hétköznapi misére is? Ez volna a minimum egy magára valamit adó ministráns részéről. Jogos. És végre...

Örömmel számolunk be arról is, hogy idén új kollégium indult, mely *II. János Pál* nevét vette fel. Továbbá, hogy a *Néri Szent Fülöp* és a *Boldog Batthyány-Strattmann László* kollégiumok fiataljai december 2-án igen kitartóan gereblyéztek a templomkertben. December 9-én korábbi sekrestyésünk, *Rajkai János* tartott nekünk lelki gyakorlatot a plébánián. Végül eláruljuk még, hogy idén a pásztorjátékot a *Batthyány-Strattmann László* kollégium színjátszó csapata adja elő. Szeretettel várjuk a kedves Testvéreket szenteste délutánján a pásztorjátékra.

Szerdahelyi Miklós

Közeledik a jövő évi Budapesti Városmisszió időpontja (szeptember 16-23.). A szervezőbizottság úgynevezett *felkészülési füzeteket* készít, melyek első száma már megjelent. Ezek a füzetek segítenek a felkészülésben, és az alábbiakban ebből adunk ismertetőt.

Mi a városmisszió? Miért van rá szükség?

A nagyváros óriási népsűrűséget és számtalan életstílust foglal magába: lehet a hit elvesztésének te-repe, de az ott élők sűrű kapcsolati hálója kedvezhet is a hit terjedésének. Az elpogányosodás folyamata és a kereszténység iránti nagyobb érdeklődés egyszerre figyelhető meg a nagyvárosokban. Ez a felismerés vezette az alapító püspök atyákat, amikor a városmissziót meghirdették.

A városmisszió négy területe:

1 az Új Evangelizáció Nemzetközi Kongresszusa, amely egy héten át tart, és színhelye a Szent István Bazilika lesz. Délelőttönként előadásokra és ünnepi szentmisékre kerül sor, délutánonként pedig szemináriumokon vesznek részt a küldöttek.

2 A plébániák által szervezett programok: missziós tevékenységek a plébániához tartozó városrészben (utcák, terek, egyházi és világi intézmények), melyek célja hogy a plébániához lazán kötődő, esetleg megkeresztelt, de nem hívő testvéreinkkel kapcsolatot próbáljunk létesíteni, számukra a plébánián utógondozási lehetőséget biztosítsunk. (Megszólítás és befogadó közösség.)

3 Központilag szervezett missziós színhelyek. Evangelizációs programok a város több pontján létesített színpadokon, bevásárlóközpontokban stb.

4 Minden résztvevőt érintő közös megmozdulások. Nagyszabású rendezvények, melyekre mindenki hivatalos.

Ezeket a programokat részben központi szervezők, részben a szervezőbizottsággal együttműködő lelkeségi mozgalmak, szervezetek, szerzetesrendek, részben pedig a plébániák szervezik és bonyolítják. A legtöbb programot a plébániák fogják szervezni, ezért nekünk is erre kell jól felkészülnünk.

A misszió célja:

„Elősegíteni, hogy tanúságtételünk által az emberek találkozzanak az élő Jézussal.”

Olyan folyamatról van szó, melynek során

1 tanúságtételünkkel közvetítjük az Evangélium üzenetét.

2 Az embereket meghívjuk a hitre és megtérésre, vagyis Jézus és az Evangélium befogadására.

3 A megtérés útján elinduló embereket bevezetjük az Egyház közösségébe, vagyis konkrét közössé-

gekbe, ahol továbbfejlődésük biztosított.

Kiket akarunk megszólítani?

1 A misszió természetes célcsoportja a hívők közössége, vagyis a plébániához tartozó gyakorló katolikusok. E belső misszió az előfeltétele annak, hogy az Evangélium üzenetével a kívülállókhoz is odafordulhassunk. Ezt a belső missziót szolgálta a plébániái zsinat és a plébániái missziós hét programja is.

2 A plébániához lazán kapcsolódó megkeresztelt emberek, akik még az Egyház vonzáskörében vannak

3 Az Egyháztól távol álló, nem vallásgyakorló emberek, akiknek többsége megkeresztelt, jószándékú, de tájékozatlan ember és csak kisebb részük ateista.

„Krisztust hirdetjük mindenkinek” de a megkülönböztetésre szükségünk van, hiszen az egyes csoportokkal kapcsolatos tennivalóink is különbözőek.

Az előttünk álló feladatok:

A misszionálás valamennyiünk „joga és kötelessége”, sikerében pedig a világi híveknek meghatározó szerepe van. Első lépés a lelki felkészülés és a tanulás: önmagunk evangelizálása és a misszió gyakorlatának elsajátítása. Ezután következhet a konkrét missziós tervezés.

A lelki felkészülés lépései:

1 elmélyedés az Evangélium tartalmában. (Mi a keresztény üzenet lényege? Mit hiszünk és hirdetünk?)

2 Saját megtérésünk és Jézussal való bensőséges kapcsolatunk megerősítése.

3 El kell sajátítanunk a mások felé forduló keresztény tanúságtétel szabályait, és fel kell élesztenünk önmagunkban a missziós küldetést a Szentlélek befogadása által.

4 Mindezekért a mielőbb megkezdeni a rendszeres és csoportos közbenjáró imádságot a misszió sikeréért.

Gyakorlati felkészülés

1 Missziós munkacsoportot kell létrehoznunk plébániánkon.

2 Tanulmányoznunk kell a helyi misszió lehetséges módjait.

3 Meg kell vizsgálnunk, hogy plébániánkon melyek azok a sajátos adottságok, amelyeket ki lehet használnunk.

4 Evangelizációs tervet kell készítenünk a városmisszió hetére.

5 Tervet kell készíteni arra is, hogy milyen fogadócsoportokat fogunk kialakítani az újonnan megtértek befogadására.

Összeollózta: Béres György

Anyakönyv – 2006 utolsó negyedéve

Keresztelések

Tóth Julianna Mária (2006)
Blasovszky Botond Miklós (2005)
Kőszegfalvi Bercel Tamás (2006)
Szabó Karola Borbála (2006)
Bandl Boróka Blanka (2006)
Glück Arcangelo Endre (2003)
Sárközi Laura Kinga (2006)
Szabó Domokos (2005)
Wirtz Annamária Irén (2006)

Esküvő

Kajdi János – Páhi Rita

Halottaink

Szoboszlai Barna (81)
Keresztesy László (89)
Dr. Bóné István (67)
Bartányi Miklós (91)
Benedek István (75)
Sebestyén Károlyné (80)
Seregi Mihályné (85)
Nagy Péterné (59)
Gyürky Tiborné (76)
Nagy Benkő József (89)
Varga Józsefné (86)
Sugár Istvánné (60)
Drágffy Tiborné (93)
Szabadváry Ferencné (84)
Holtság József (82)

Schwanner László (84)
Bartha Irén (96)
Jekl Ferencné (85)
Kollányi Gáborné (85)
Légrádi Sándorné (93)
Dr. Konda Józsefné (71)
Artimescu Vladimírné (80)
Dr. Bencsik Miklósné (69)
Huber János (76)
Dr. Rigler Endre (59)
Sármány Antalné (89)
Tóth Endre Imre (80)
Malmarits Istvánné (86)
Léránt Józsefné (60)
Sas Olga (76)
Salát Pálné (90)
Kovács János (84)
Malmarits István (94)

Hittanosaink életéből

Képben is, szóban is számos eseményről tudunk beszámolni a tanév kezdete óta eltelt időszakból.

A tanévkezdés öröme volt, hogy a májusi elsőáldozók mind a plébániai, mind pedig az iskolai hittansoportokban megmaradtak. Ez lenne a természetes, szeretnénk is, ha nem csak egy év öröme volna.

A plébánián és a Tamási Áron iskolában szép létszámmal indulnak az elsős csoportok, 9 – 9 fővel, azonban a Németvölgyi úti Általános Iskolában az egyetlen jelentkezőnek nem lehetett önálló csoportot indítani.

Szeptember utolsó szombatján hagyományteremtő szándékkal tanévkezdő kirándulást tartottunk, amelyen a gyerekek családotól vettek részt. A Gellérthegy jó terep volt egy kirándulás „kötelező” programjaihoz: hegymászás, fáramászás, játék. A magyar szentekről szóló – a gyerekek és a felnőttek közös fejtörését kívánó – csoportos vetélkedőt *Laber Zsuzsa* állította össze és vezette nagy

sikerrel. A program végén a Sziklatemplomban vártak és fogadtak bennünket.

Októberben a Budai Várban tettünk sétát a nándorfehérvári diadal nyomában, a Vár török korról kapcsolatos emlékeit *Jakab Péter* értő kalauzolásával jártuk végig. Koszorút helyeztünk el Hunyadi János, Kapisztrán Szent János és III. Ince pápa szobránál.

Októberben egy alkalommal a hittanosok vezették a rózsafüzér ájtatosságot, mintegy negyvenen vettek részt közülük a közös imádságon. A hónap folyamán a hittanórákon is elmondtunk egy-egy tized rózsafüzért.

November a hittanórákon is Szent Erzsébet hónapja volt, minden csoportban szó esett róla. A negyedik osztályosok a diákmisszen jelenetet is mutattak be a szent életéből, az előadáson a kisebbek énekeltek. Szent Erzsébet rózsacsodáját a Bűrök utcai szociális otthonban is előadtuk. Az elmúlt és az idei tanévben – műsorral vagy anélkül – már több csoport is ellátogatott a két otthonba, az

idősekhez.

Adventben már másodszor kerül sor a hittanosok roráté-miséjére, melyen természetesen a családok együtt vesznek részt. A szentmisét közös reggeli követi.

A szülők sokirányú közreműködését, segítségét megköszönve két külön köszönetet is szeretnénk mondani.

A gyermekek idei adventi nap-tárának rajzait *Mózessy Egon* ötvösművész készítette, úgyhogy most nemcsak a gyerekeknek, de még a felnőtteknek is érdemes jónak lenniük és időben érkezniük a diákmisszóra, hogy a nyolcalakos betlehem valamennyi szereplőjét összegyűjthessék.

Betegh Sándor úr jóvoltából immár plébániánknak is vannak saját elsőáldozós ruhái. Eddig az elmúlt öt évben a Farkasréti plébánia kölcsönözte számunkra a ruhákat, de most már három méretben, 40 darab fehér ruha áll rendelkezésünkre, melyeket először az idei elsőáldozók viselhetnek majd.

Lukács Krisztina

Gyula atya viccei

A plébániai lapok szerkesztői évente egy-egy hétvégére randevút adnak egymásnak az ország valamely pontján. E rendszeres tapasztalatcserét Kormos Gyula atya kezdeményezte immár öt esztendeje. Eger, Miskolc, Dobogókő után idén szeptemberben Péliföldszentkereszten, a szaléziak gyönyörű fekvésű lelkigyakorlatos házában rendeztük meg a péntek estétől vasárnap délig tartó továbbképzést. Gyula atya, aki már túl van a kilencedik x-en, és ma is szerkeszti a miskolci plébániák Üzenet című lapját, szóvá tette, hogy a legtöbb plébániai sajtóorgánumból hiányzik a humor. „A viccek segítségével szeretnénk meg leginkább az olvasókkal lapunkat” – mondta. – „A mi újságunkból nem is hiányzik sohasem, erről magam gondoskodom.” A többi lapok szerkesztői ekkor felkérték Gyula atyát, hogy időről időre küldjön nekik vicceiből egy csokorra valót. Megígérte és küldi is azóta havonkénti rendszerességgel. Íme, az első válogatás a Felsőkrisztina olvasói számára.

*

- Anyu! Igaz, hogy halálunk után porrá lesz a testünk?

- Igaz.
- Akkor az ágyunk alatt sok halott lehet.

*

Egy ferences páter a beteg plébános kíségetésére érkezik az egyik templomba. A mikrofonhoz megy, megkopogtatja és így szól:

- Úgy tűnik, hogy valami baj van a mikrofonnal.
- És a te lelkeddel... - hangzik a hívek válasza.

*

Az egyik vendég a 10-es szobában nevető görcsöt kapott - jelenti a szobalány a hotel igazgatójának.

- Hívjak orvost?
- Nem szükséges, elég, ha megmutatja neki a hoteles számlát.

*

Lajcsika második gyónását végzi. Utolsó bűnének ezt mondja:

- Megakadályoztam a gyermekáldást.
- Hogyan történt ez?

Egyik este történt, amikor lefekvés után anyu az ágyamhoz jött és keresztet akart rajzolni a bomlalomra. Én azonban nem akartam és a dunna alá bújtam

*

Egyik házörző a másikhöz:

- Nem hallasz semmit?
- De igen!
- És miért nem ugatsz?
- Mert akkor nem hallok semmit.

*

- Ha a pap látogatja híveit, - mindig szimatol
- Ha nem jár vendégségbe, - nem érdeklik hívei.
- Ha autója van, - világias.
- Ha nincs, - akkor nem balad a korrall.
- Ha fiatal, nincs tapasztalata.
- Ha öreg, - nyugdíjazni kellene.
- Ha meghal,- pótolhatatlan.

Schola-programok

1. **December 23.** szombat 16:30 – Hegyvidék önkormányzatának adventi-karácsonyi rendezvénye: magyar és erdélyi kézművesek, iparművészek vására, kulturális programok. Hangversenyünkre – mellyel a felső-krisztinavárosi plébániát képviseljük – az Önkormányzat előtti téren kerül sor.

2. **December 24. vasárnap** – 23:00 Karácsonyi viraszto zsolozsma – előkészület az éjféle ünnepi szentmisére

3. **December 25. hétfő** – nagykarácsony napja – a 1/2 11-es szentmisén a nagykórus énekel

4. **december 27. szerda** – karácsonyi nagyéneklés 17 órától 18 óráig.

A szentmise idejébe nem fér bele több ének, ezért kerestünk egy külön alkalmat, ahol végig énekelhetjük a karácsonyi ünnepek ismert és kevésbé ismert népénekeit.

A rövid órába reményeink szerint belefér egy-két könnyebb kórusének, a kiskórus hangszereseinek rövid darabjai, néhány elmélkedő karácsonyi gondolat is.

Dr. Szabó Imre Domonkos fogszakorvos

magyar
agyar

Hétfő: 14 - 20
Kedd: 8 - 14
Szerda: 8 - 19
Csütörtök: 14 - 20
Péntek: 8 - 14

Érdeklődés, bejelentkezés:

(+361) 309-04-57

www.magyaragyar.hu

1121 Budapest, Rácz Aladár u. 5.

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra X. évfolyam, 1. szám 2006. advent. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukács Krisztina, Szende Ákos, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.